

Cartea aVI-a - RĂBDAREA

CAPITOLUL I - NAȘTEREA

Iar și iar revin la corpul acesta încercat de boală. Aștept ca din clipă în clipă să intre cineva să mă întrerupă, dar se vede treaba că atât mai am de făcut, căci nimeni nu intră și mai ales nimeni nu mă întrerupe. Sunt nerăbdătoare să văd mai departe faptele din cea de-a șasea viață a mea. Sau este cea de-a șaptea? Bătrânul îmi explicase că eu însămi cerusem ca cea de-a doua viață să nu-mi fie pusă la socoteală, așa că viața pe care o trăisem în timpul vieții pământene a lui IISUS nu mi se arătase încă. Probabil că urma să o văd mai târziu. Dar când oare? Înainte sau după cea de-a șaptea viață? Până și numărătoarea vieților aici în materie e greoaie. E greu de înțeles cum cea de-a treia viață devine a doua, a patra devine a treia și tot așa.

A sosit însă timpul acum să văd din nou, căci imaginile vin iar către mine, încet, ca o nebuloasă, apoi totul se clarifică. “Oare ce s-o ascunde în nebuloasa aceea care mi-a trecut pe dinaintea ochilor?” – mă întrebam eu, oprind parcă imaginile în loc.

-Ce să se ascundă fata mea? – îmi răspunse BĂTRÂNUL IZOBAL.

-Tot aici ești? Parcă plecaseși...

-Am plecat, am revenit...Ce întrebai?

-De data asta am fost mai atentă, căci m-am obișnuit cu succesiunea imaginilor și mi-am dat seama că înainte de a mi se prezenta următoarea viață, voi îmi mai arătați ceva. Ceva ce eu nu reușesc să deslușesc. Nu poți să-mi spui totuși ce e ascuns acolo?

-Acolo se află imagini la care nu ai voie să privești. Ele reprezintă traiul tău în lumea de dincolo.

-Și de ce nu pot să privesc măcar un pic?

-Pentru că o singură privire ți-ar aduce în memorie totul și atunci viața în materie ar deveni de nesuportat. Dacă nu vi s-ar șterge din memorie trăirile spiritului în acel plan, nu ați reuși să suportați corpul de carne nici măcar o secundă. E mai bine așa pentru voi.

-Poate că ai dreptate...

-Să fi sigură de asta! Dar hai, fii atentă la mine puțin! Am oprit timpul în loc în ceea ce te privește, căci trebuie să ne lămurim puțin. În cea de-a șasea viață ai de înfruntat trăiri pe măsură. Ai venit pe pământ ca bărbat, pentru a te sfinții și mai mult și pentru a-i învăța și pe alții ce este credința în TATĂL CERESC. Mulți te vor căuta pe tine, iar pe mulți îi vei căuta chiar tu, ca să îndeplinești VOIA TATĂLUI CERESC. Ca să capeți ajutor de la TATĂL CERESC trebuie să privești mereu la cele de sus, nu la cele de jos. Și tu știi foarte bine la ce mă refer. Ai să vezi și singură câtă dreptate există în vorbele astea. Atunci când ai coborât la încarnare pentru această viață, ți-am mai spus câteva lucruri pe care aveai dreptul să ți le aduci aminte.

-Spune-mi-le din nou IZOBAL!

-Fii atentă! – mai zise el și dădu drumul imaginilor.

* * * * *

Eram în camera aceea unde lumina venea de peste tot, mai ales din pereți și din podea. Priveam cu luare aminte și îmi plăcea. Era atâtă pace și mă simțeam atât de bine! Ședeam în picioare în fața mesei și așteptam răbdătoare. Îmi priveam îmbrăcămintea albă și lungă până

la tălpi, îmi priveam chiar tălpile goale și mă gândeam la cele ce vor urma. Adică la straietele colorate, la colb, la mizerie, la încălțările care îmi vor tortura picioarele.

Deodată, IZOBAL împreună cu încă doi bărbați pătrunseră în încăperea. IZOBAL avea în mână toiagul ASTAMON și parcă se sprijinea pe el, deși nu cred că avea nevoie. Stăteam în picioare și așteptam. BĂTRÂNUL s-a așezat la masă pe locul pe care se așeza de obicei. Toiagul rămăsese alături de el, stând drept, fără a fi sprijinit de nimeni și de nimic. Ceilalți doi bărbați veniseră de partea cealaltă a mesei, adică lângă mine. Oare ce se va întâmpla acum?

-Draga mea, încep BĂTRÂNUL cu vocea lui calmă, știm cu toții destinul ce ți l-ai ales. Știm că vei avea destule de suferit. Corpul ți l-ai pregătit deja. Totul este aranjat. Trebuie să te pregătești de coborâre! Mai am însă să-ți spun câte ceva. Ține minte! TATĂL CERESC NU ARE NEVOIE DE SACRIFICIUL CĂRNII, CI DE CREDINȚA CURATĂ, DE FAPTE BUNE ȘI MAI ALES DE GÂNDURI BUNE.

-Am să țin minte, BĂTRÂNE IZOBAL, am zis eu.

Între timp, cei doi bărbați mă prinseseră de mâini și făceau un transfer de informații. Probabil erau ultimele pe care le mai primeam.

-Îmi este cam greu BĂTRÂNE să mă despart de voi și să cobor în materie. Am uitat de mult cum este acolo. Nu mă plâng; am doar nevoie de câteva date. Știu că am să mă descurc, dar aș vrea să nu greșesc.

-Câteva date principale vrei? Iată legea care guvernează lumea: INDIFERENT CE ȚI-AI DORI, DACĂ VREI SĂ CAPEȚI, AI GRIJĂ SĂ NU DERANJEZI PE NIMENI! Este foarte greu. AMINTEȘTE-ȚI ÎN FIECARE ZI DE MOARTEA TRUPULUI ȘI DE JUDECATĂ IMPLICIT! Moartea trupului trebuie să te găsească oricând pregătită și chir dacă ai mai făcut fapte rele, să apuci să-ți pară rău și să-ți dorești să nu mai faci! DACĂ CEL RĂU S-A APROPIAT DE TINE, SĂ TE LEPEZI DE EL, CA ȘI DE GRIJA CEA LUMEASCĂ! Nu-l lăsa să te copleșească! E de ajuns să te gândești la cele ce ți le-am spus și vei reuși.

-Eu, BĂTRÂNE, vreau să trezesc OAMENII în credința lui DUMNEZEU!

-Știu MOIRA, știu...Dar vezi tu? TATĂL CERESC poate fi slujit în felurite chipuri. Nu trebuie să te flagelezi. Se poate și altfel. Nu exagera, să nu cazi în extrema cealaltă! Am încredere în tine și pentru că ai dreptul, am să fac ceva ce nu am mai făcut de mult.

Zicând acestea, BĂTRÂNUL se ridică de pe scaunul său, prinse cu mâna dreaptă toiagul ASTAMON, care stătuse în așteptare până atunci, îl ridică puțin și mă atinse încet pe umeri cu el. Umerii primiră cu plăcere greutatea toiagului. M-am trezit imediat, îngenuncheată, alături de cei doi bărbați. Stăteam și așteptam. Știam ce urma. IZOBAL ridică din nou toiagul ASTAMON; o lumină imensă umplu încăperea. Toiagul coborî ușor și în coborâre îmi atinse creștetul capului. Lumina aceea, LUMINA SFÂNTULUI DUH mă inundă.

“Deci mi s-a făcut o mare favoare”, gândeam eu. “Voi coborî la încarnare având de partea mea DUHUL SFÂNT. Voi fi o bucurie pentru toți cei care mă vor înconjura”

-Nu chiar pentru toți, MOIRA. Vei fi o bucurie pentru cei buni și cărora le place lumina și dragostea TATĂLUI. Pentru cei ce iubesc întunericul, vei fi o adevărată amenințare.

-Să mă ferească de ei atunci?

-Să se ferească ei din calea ta, căci fără să vrei îi vei demasca! Adevărul va ieși prin gura ta în tot timpul, iar ei nu vor avea altă soluție decât fuga. Ai înțeles acum?

-Am înțeles.

-A sosit timpul, mai zise el și imediat în spatele meu se formă poarta de trecere.

Nu o mai folosisem de mult. Imediat lângă poartă, dar de partea cealaltă, se aflau cei doi îngeri care aveau să mă sfătuiască și să mă păzească pe tot parcursul acestei vieți. Erau

tineri și frumoși, ca și mine, dar nu aveam timp să-i studiez prea mult, căci femeia care năștea nu mai putea aștepta. Băiețelul care aveam să fiu ieșea în lume, așa că m-am pregătit să intru în acel corp. Cei doi îngeri m-au apăsât și ei ușor, în corpul respectiv.

DOAMNE, ce strâmt era locul și ce mizerie! Eram prizonieră în acest corp. Mă simțeam singură, părăsită, într-un cuvânt mă simțeam îngrozitor. Nu puteam să comunic, nu puteam să fac nimic. Ba da, puteam ceva. Puteam să mă rog.

“DOAMNE, ajută-mă să mă obișnuiesc mai repede cu materia” – am gândit eu stând în genunchi în casa sufletului meu. Liniștea mi-a coborât imediat în suflet. Cineva mă ștergea cu o cârpă moale, umedă și caldă. Îmi curăța trupul. Era destul de bine. Stăteam nemișcată și așteptam să văd ce se mai întâmplă. Femeia mă înfășă rapid, cu mâini care trădau obișnuința și mă prezentă mamei. Abia așteptam să o văd. Știam încă faptul că ea va juca un rol important în educarea mea.

Am privit-o cu atenție. Era frumoasă și cu un suflet relativ curat. Ce bine! Chiar mă gândeam ce-aș fi făcut să fi dat cu ochii de cine știe ce monstru uman și să-l las să mă atingă, să mă mângâie și să mă îngrijească. Dar în cazul acesta nu era așa. Mama mea era curată. La femeia cealaltă nici nu apucasem să privesc, dar nici nu mă interesa. Acum puteam să mă odihnesc, să ies puțin, că tare mă strângea corpul acesta. Totuși vocea femeii care mă adusese pe lume îmi atrase atenția:

-Dacă nu l-aș vedea cu ochii deschiși, nici nu aș zice că trăiește. N-am mai văzut copil să se nască fără să plângă!

-Oare să fie mut? – întrebă mama.

-Nu cred, Marie, că va fi mut. Deosebit va fi în orice caz, căci uite ce a avut pe cap!

-Ce? – zise mama.

-Uite! Pelița asta...Bătrânii o numesc căiță. E semn de mare credință, de aceea spun că va fi deosebit.

-Crezi?

-Așa spun bătrânii. Unii spun că sufletul celui care se naște cu căiță ajunge strigoi. Dar ce știm noi despre strigoi? Alții spun că pe cei născuți așa, îi fură zgrimțieșii...

-DOAMNE ajută-ne! – mai zise mama și mă strânse la pieptul ei.

-Să ai grijă de băiat!

-O să am, dar nu e cum vrem noi, ci cum vrea DUMNEZEU. Mie nu-mi este teamă. Du-te Ioană și interesează-te cum trebuie să procedăm!

-Adică, ce vrei să facem? – întrebă moașa.

-Să facem după cum e obiceiul străbun!

-Asta vrei? Bine. Fie. Obiceiul este asta: tatăl copilului scoate copilul dimineța, la răsăritul soarelui, timp de trei zile de la naștere. El, tatăl prezintă pruncul soarelui, strigând cât de tare poate: “Pruncul trimis de tine a ajuns cu bine!”. De obicei lumea se adună ca să vadă pruncul și să se minuneze. Pelița ce a avut-o pe cap se pune la uscat la soare. Niciodată ea nu se strică sau nu se aruncă în foc. După cele trei zile, se crede în popor că măcar o dată soarele a auzit că pruncul trimis de el a ajuns în lume și că soarta lui va fi bună.

La auzul celor spuse de ea rămăsesem ca și împietrită. Nu puteam decât să mă gândesc la soare. “Tu ești LUMINA lumii”. Nu puteam decât să mă bucur că EL, BUNUL IISUS va afla încă o dată că am ajuns cu bine. Totuși femeia continuă:

-Pelița se va usca la soare până se va putea sfărâma în piuă, iar când băiatul va împlini un an de la naștere se va împrăștia în cele patru vânturi.

-Dar de ce toate astea? – întrebă mama.

-Pentru ca zgrimțieșii să afle de existența lui mai ușor.

-Adică să vină să mi-l ia? – întrebă ea speriată.

-Da, spuse Ioana simplu. Așa e obiceiul. Dacă îl începi trebuie să-l duci la bun sfârșit.

-Mi-e teamă!

-Trebuie să te hotărăști! Dacă nu, putem să ascundem căița. Vom ști doar noi două, nimeni altcineva.

-Ce vorbești Ioană? Cum numai noi două? Ne știe și pruncul, ne știe și DUMNEZEU. Nu se poate. Nu putem să mințim. În așa ceva nu e loc pentru minciună. Oricum, indiferent ce vom face noi, EL, TATĂL CERESC știe de pruncul acesta. Nu putem alege decât o cale. Asta este!

DOAMNE, cât mă bucuram pentru alegerea ei! Nimerisem bine. Acum deja mă gândeam la cel ce avea să-mi fie tată. "Dacă el nu avea să fie de acord? Dacă el va vrea să ne ascundem? Era încercarea lui". Nici nu terminasem de gândit asta, când un bărbat înalt și puternic intră pe ușă. Era o frumusețe de bărbat, ca un brad drept și verde. Părul lui era negru și ochii de un albastru pe care eu îl cunoșteam prea bine.

"DOAMNE, oare ce se întâmplă?"- am strigat eu din interior. "De ce e OCSA aici? Doar l-am lăsat dincolo. Ce se întâmplă? Asta este o surpriză! Oare ce caută el aici? Acum câțva timp când am trecut aici în materie, OCSA era dincolo. Dar oare chiar era? De cât timp nu-l mai văzusem? Îmi spusese că se duce să-l ajute pe prietenul nostru ZOROASTRU, care se afla la mare nevoie. Nici o clipă nu m-am gândit că el, OCSA ar putea coborî la încarnare fără să-mi spună. Și acum, iată-mă față în față cu el, iar el se face că nu mă cunoaște. OCSA, privește-mă! Eu sunt!" – am strigat eu cu putere, dar din gură nu ieșea decât un scâncet slab.

Deodată, vocea lui sparse tăcerea, care mie mi se păruse veșnică:

-Am aflat de la nevasta lui Vasile că ai născut. E adevărat că e băiat?

-E adevărat voinice, răspunase moașa cu vocea îngroșată. Ești mândru ca un cocoș, nu-i așa?

-Sunt. Ce, nu am voie să fiu?

-Ba să fii! Ești așa de tânăr, că mă și mir cum te-ai priceput să faci așa mândrețe de flăcău, continuă moașa să glumească.

-Dacă n-ai fi așa de bătrână, ți-aș răspunde eu cum meriți. Da eu îți respect bătrânețea...

-Iac-acum ne-am supărat! Ce mă faci tu bătrână, că-ș mai tânără ca mamă-ta?!

-Sărut mâna! Am tăcut. Marie arată-mi feciorul, că nu mai pot să rabd! De azi-dimineață mă învârt și nu-mi iese nimic.

Mama mă întoarse cu fața către cel ce în această viață îmi era tată, dar care era de fapt perechea mea divină. Frumos dar mi se făcuse și eram chiar mulțumită. Acum îmi aduceam aminte ce scria în programul meu de această dată. Aveam de plătit prin boala trupului, unele din păcatele tatălui meu trupesc, pentru ca el să sufere ispășirea acestor păcate prin durere sufletească. "Sunt sigură acum că îl va dura sufletul să mă vadă suferind", am gândit eu.

Acesta era sacrificiul obișnuit al copiilor pentru părinții lor. Era felul lor de a-i ajuta să evolueze, căci nu există suferință sufletească mai mare ca a părintelui pentru bolile sau nereușitele copilului său.

-Hai Tudore, ia-ți copilul în brațe, dar vezi, nu-l strânge cum ai strâns-o pe Maria până mai ieri, că el e plâpând și mic!

-Te ții de glume Ioană...Lasă-l că e amețit, nu vezi?!

-Hai omule, ia-ți pruncul! Ce stai înțepenit? – mai zise Ioana.

-Mi se pare mie sau e chiar frumos? DOAMNE, ochii ăștia, gura asta...Vezi Marie? Așa a ieșit cum ți-am desenat eu că îmi place.

Deodată Tudor căzu în genunchi și ridicând capul în sus, către cer, zise cu ochii în lacrimi:

-DOAMNE DUMNEZEULE, îți mulțumesc din adâncul sufletului meu că mi-ai ascultat ruga și iartă-mă DOAMNE că m-am îndoit, fie chiar și pentru o clipă!

Ioana se apropie de mine și de mama și-i spuse șoptit la ureche, dar îndeajuns de tare încât să audă și Tudor:

-Bun bărbat ai Marie! Bun și credincios...

Frumoase vorbe spunea Ioana despre Tudor, dar gândul îi completă vorbele: "De-aia îl plac toate femeile...Chiar și eu...". Nu puteam să râd, așa că am privit-o pe mama, încercând să-i prind și ei gândurile. Iar ea gândea: "Dac-ar fi și cuminte pe cât e de bun..."

Era cam supărată mama, din pricina tatei, dar îl iubea și dragostea ei o făcea să-l ierte mereu. Eram puțin șocată de dragostea ce i-o purta viitoarea mea mamă, perechii mele divine. Nu puteam spune că mă deranja că îl iubea, ci felul cum îl iubea. Mă deranjau gândurile ei ciudate. Sau poate nu erau ciudate? Poate erau normale pentru materie. Eu uitasem cum se pune problema dragostei aici. Trebuia să-mi intru în rol și să uit legătura mea din lumea cealaltă cu cei de aici și acum. Da, acum înțeleg, aceasta era o mică încercare pentru mine. La urma urmei, ce mare lucru se întâmpla? Trebuia să aleg. Eu oricum îl iubeam. Țasta era rolul lui și asta făcea. Eu trebuia să fac același lucru. În definitiv nu depindea decât de mine dacă mă supăr sau sunt fericită. Nu aveam de ce să fiu supărată. Legile TATĂLUI CERESC în materie, ca și oriunde în altă parte, sunt foarte clare, iar eu nu aveam dorința de a le încălca. OCSA nu putea să fie al meu aici, așa că eram fericită că puteam sta lângă el. Măcar puteam să-l văd și să-l aud. Era foarte bine.

-Sunteți sigure că nu e fată? – zise Tudor.

-Mai mult ca sigure, măi omule! Dacă vrei, poți să te uiți...

Todor mă luă în brașe și mă strânse la piept. Eram din nou împreună. Mă privea și mă mângâia încetșor cu degetul arătător, pe frunte și pe obraji.

-Băiatul tatei...Dragul meu...zise el și mă sărută pe frunte.

Nu știu în ce măsură sărutul lui a fost vinovat sau nu, dar știu că am vibrat din toată ființa. El era fericit la rândul lui și nu era foarte sigur de ce. Mă ridică deasupra capului, mă cobora, mă săruta, ba chiar s-a învârtit în loc cu mine. Parcă era mai fericit ca mine și cred că avea dreptate. La urma urmei, pentru el eu lipsisem aproximativ douăzeci de ani pământești. Cine știe prin câte trecuse el în perioada asta. DOAMNE, cât de relativ este totul!

-Vezi Marie ce fericit îți este bărbatul? – întrebă moașa Ioana.

-Văd Ioană. Dacă știam, îi făceam doi odată! Tudore, nu te-am văzut niciodată atât de fericit! Mă faci geloasă, să știi!

-Nu-mi strica fericirea femeiei! Sunt fericit că DOMNUL mi-a dat un flăcău. O să-l învăț tot ce știi și eu pe lumea asta. Abia aștept să crească mai mare, ca să mă fac înțeleș.

-În legătură cu învățatul, te rog să mă ierți că îți stric fericirea; nu cred că vei avea ocazia să-l înveți prea multe, zise Ioana.

-De ce? – o întrebă Tudor speriat. E bolnav, că prea tace?!

-Așa tace de când s-a născut. A scâncit doar un pic. În rest, tace...Stă,se uită la noi și ne judecă...OAMENI BUNI, ați adus în lume un spirit ales de TATĂL CERESC!

-Spirit ales? Ce vrei să spui? – întrebă Tudor uimit.

-Vreau să spun Tudore, că fiul tău a avut la naștere căiță pe cap. Știi ce înseamnă asta OMULE?

-Știu. Da, știu, zise el și căzu deodată în genunchi.

Mă privi în ochi și strigă la mine, cerându-mi parcă socoteală:

-De ce? De ce îmi faci asta?

Apoi mă întrebă același lucru încă o dată. Ce aș fi putut să-i răspund? Țasta era destinul și trebuia să ne supunem. Trebuia să facem VOIA TATĂLUI CERESC, indiferent ce nu s-ar fi întâmplat aici, în materie. Aveam să ajungem în puțin timp dincolo și puteam fi din nou fericiți.